

exteriors

El porxo de Sant Vicenç de Falgons

Text > MIQUEL AGUIRRE
Foto > PERE DURAN

Sempre que plou convé pujar fins a Falgons, a la vall de Campmajor. La pluja arma els camps i els boscos d'aquest país, els ofrena vida, i la terra s'endolceix amb el verd intens dels caramels de menta. Aquest recorregut té molt a veure amb els records que guardo dels temps petits i reculats. Amb el pare conduint el tractor a través d'aquests camins de Déu, estrets i plens de revolts, també costeruts com una mala cosa.

Ara, i avui, em trobo a Falgons, davant el porxo de l'església de Sant Vicenç, a la façana de la qual hi ha un agraïment a les famílies que van ajudar a refer-la: els Planaferrana, els Plantés i els Sitjar, famílies velles d'aquest indret, la genealogia de les quals es filtra a

la terra com ho fa l'aigua de les deus. M'assec sota el porxo, petit i fosc quasi com una caseta de peons, en un banc de fusta rònega, que cruix com si volgués esbardellar-se. Però no ho fa; aguanta com la carcanada d'un avi que encara té molta corda per davant. I des del badiu del porxo veig caure la pluja fina, evocadora. I cau de gairell, com si s'anés tombant amb la intenció de besar l'herbasseguer.

Llavors la meva mirada es distreu amb l'empedrat del terra. La llosa segueix allà, quieta però no silent. Perquè la llosa em parla d'una inscripció, d'un tal Sitjar del segle XVIII que reposa sota la protecció del porxo. Aquell cognom pertany a una casa molt propera a l'església de Sant Vicenç, i aquell cognom és un dels que

duia al cim el meu avi matern. Per tant, aquella llosa és part de les meves arrels. I la seva presència em recorda que tots plegats som una llarga i feixuga cordada d'afectes i desafectes, fidelitats i renúncies, somnis i patacades i gent que passa i que fa el que ha de fer, i que amb el pas del temps és colgada per l'oblit.

I llavors penso que el verd profund dels boscos, les pedres ràncies, la remor suau de la pluja i el color d'espart moll que té la terra també són part de les meves arrels. I que aquí, assegut en aquest humil porxo de Falgons, tinc la certesa que els meus ulls s'encanten amb el mateix paisatge, el mateix indret, el mateix món, que el dels meus passats. I que l'aire humit que m'envolta o la pluja que després travessaré també són els

dels meus passats. La gent passa, els noms s'obliden, però la pluja i la terra, l'aire i els colors segueixen aquí.

Només em queda parar l'orella i escoltar serenament, i estic segur que en algun instant podré copsar la llengua valenta, amb cantarella, vibrant, dels que van venir abans de nosaltres, i dels que van tenir la santa generositat de deixar-nos aquest llegat de veus, de mots que retraten a la perfecció aquest paisatge, aquest moment, aquesta pluja feta de delícies, aquest temps que sembla que té la intenció d'aturar-se i recular, i recular fort. Però és només una intenció, és només una sensació. La tarda s'apaga, el dia s'escurça, i torno de fosc cap a casa. Com ho feia abans a cavall del tractor que menava el meu pare.